

indvendes mod det foreliggende Lovforslag, er især, at det har et meget forbyrdesfuldt Apparat for at udrette en saa lille Ting som Aflysningen af disse mindre Gjenstande, hvorom der her er Spørgsmaal, og jeg vil haabe, at det ogsaa er iblandt det, som Ministeren vil søge rettet til 2den Behandling.

Krog: Jeg skal kun med et Par Bemærkninger anbefale Lovforslaget, som jeg finder meget heldigt, idet navnlig den Strid og Misforståelse, der jo hidt og her udbiller sig mellem Yder og Tager af disse smaa Værdier, derved kan hæves. Lovforslaget vil ikke træffe alle Præsteskald her i Landet, thi der er ikke saa saa, hvor der ved Tiendeaccorder er fastsat et bestemt Vederlag i Penge istedetfor de Ydelses, der navnlig ere omtalte i § 2, og saavidt jeg forstaaer Lovforslaget, vil der ikke være Anledning til at gaae bort fra disse foreløbige Bestemmelser. Jeg har kun en Bemærkning at gjøre med Hensyn til Bestemmelsen om, at Capitelstatterne for Aarene 1851—60 skulle lægges til Grund med Hensyn til Bygpriserne; jeg har tilfældigviis hørt Leilighed til at see, at man, naar man tager Priserne for Byg i en Række af Aar, f. Ex. 20 Aar, og deler dem i Perioder af 5 Aar, saa er der en jævn Stigning i Priserne, og naar man derfor istedetfor de nævnte 10 Aar vilde tage 20 eller 25 Aar og udskide de 2 Aar, hvor Priserne vare høiest, og de 2 Aar, hvor de vare lavest, saa vilde vel Prisen gaae lidt ned, men det er min Overbevisning, at dette vilde blive en retfærdigere Aflysning af Værdien af disse Ydelses. Man har formodentlig hellere villet ansætte Bygprisen noget stivt, men jeg skulde ansee det for rigtigt, at man brugte den Maade, hvorved Ansættelsen blev retfærdigst, og det vil den blive ved den af mig anførte Ansættelsesmaade. Forøvrigt skulde jeg meget ønske, at denne Lov maatte gaae igjennem.

Saks: Jeg anseer dette Lovforslag for ganske nødvendigt, ogsaa til at forberede en

fast Lønning for Geistligheden, og skulde meget ønske, at det ogsaa maatte kunne udstrækkes til alle Dele af denne Slags Tiende. Vigeledes kan jeg heller ikke Andet end mod de Bemærkninger, der faldt fra den ærede Rigsdagsmand her bagved (K. Peterfen), at billige, at Forbedlingen foretages efter Skøn, thi vel kan det være, at selv disse Smaabele for det Meste ere faste, bestemte Afgifter, men der findes dog enkelte Embeder paa Landet, hvor de i en Række af Aar ere udsøndrede fra de andre Ydelses, og hvor der ikke har været nogen streng Præst, som saae paa disse Smaating, ere de ofte bleve eftergivne, saa at Beboerne tilsidst have betragtet dem som Noget, det ikke tilkom dem at hve, men som det nu ved Commissionens Kjendelse vil blive dem paalagt at hve. Jeg savner i dette Forslag nogle Bestemmelser om, hvorledes der skal forholdes med de Sorder og de Eiendomme, der efterhaanden blive tiendepligtige; der vil jo nemlig indtræde mange Tilfælde, hvor Eiendommene ved Accord blive tiendepligtige, og disse Eiendomme kunde da ogsaa paalægges i Forhold til andre Eiendomme at udrede saadanne Afgifter som disse. Der behøvedes vistnok ogsaa, ligesom med Hensyn til Tiendeydelses, en Bestemmelse om, at dette skulde gjælde for 5 Aar. Hvad nu, som omtalt af et Par ærede Rigsdagsmænd, Ansættelsen af Offret til en fast Afgift angaaer, da maatte jeg meget beklage, om Saadant skulde skee, og maa yttre min personlige Modbydelighed for, at Saadant allerede tilbeels er skeet. Der er Intet, jeg hellere ønsker, end at Offeret ikke bliver betragtet som en fast Afgift, men at det, hvad ogsaa ligger i det egentlige Begreb af Offer, kommer til at staa aldeles frit for hver Mand i Landet, om han vil offere Noget eller ikke. Naar det, han skulde svare til Geistligheden, blev sat som en fast Afgift, saa blev Offeret hans personlige Gave til hvilken som helst Præst han vilde give til.